

Groudis

Pramėgosi saulė iš patala balta pašuoka,
Iš giedas parauda è sliėpies už debėsi pėlka.
Užklioėva už rieti, kur debėsis ronkuos laikė
È kroupas pabėra ont žemės kėp dėdėlė žėrnė.
Sopėlka pėlkėsis, bet bartėjs ont saulės nadrėsa,
Tik ausis anuo parožava, prasėvėjpė zaptė.
Jau dzieguorius ruoda devinta, vo pėčius atšalės.
Žemelė soskrabos, kap kėmpėnė berža džiuvointa,
Palinda po patala balta – kas ana badarėtė?
Užšalės vondou vėsor blėzg kėp krėkštuola stėkls,
Vo žovėis i lėda pakaušės baksnuojė iš dėva.

Paskou, pasikaišios kvartūga, è saulė išlinda,
Nostūmosi debėsi pėlka už apsnėgta mėška.
È notarė darba bent kuoki naudinga padėrbtė.
Tad pasiuntė vieji, ka kroupas i šali pašloutu,
Bet vies bova ėrgi kažkuoks dar aptėžės, apsnūdės.
Ons pabraukė sėiki kėta su šlouta ont jouka
È žaistė pradiejė so ožoula lapās rauduonās,
Kor rodėni bova ont miediu palėkės zabuovė.

Vo saulė, pajiemus teptoka, somanė paspalvintė
Ton liūdna paveiksla. Dažu mielėnu sosėrėda.
(Kėtus bova rodėni lapams bereikala ištepos),
Pamelsvėna miediu skėstuokus šešelius ont sneiga.
Bet darbs tas marūdnos saulelė gan grėt nosėbuoda,
Tad da sogalvuojė pašėldite pėdas zoikelė,
Kad tuos sokeitietu è tėktu padiet i muziejū,
Bet pėdas, kap sakiem, jau prėbertas kroupu užėka.
Tuo darba beprasmi ėrgė atsėsakītė tėka.

Tou tarpu i ousi vėršūnė sosėtūpė varnas
È jiemė prašītė, ka šuonos pakaitinto saulė.
Darbauuos no dūšės vargšėlė, bet varnas sopėlka
È keikdamas šalti, nokrėta šiokšlėna kedentė.
Nosėmėnė saulė è sėaka: – Esu kažkuo slabna.
Reks ėtė onkstiau golteis i patala balta è minkšta.
Tego vakarėnė žmuonims paspindies valondėkė. –
È šuoka i patala tėp, kėp pasakė.

Veiziejė žemaitis, veiziejė i saka:
No kuo iš tuo vargša žmuogieli gali to nuorietė,
Ka saulė, romstėdamuos miediu vėršūniem, prabiega
Nadėdėli lonka è nieka kėp rėk napadarė.